

คืนวันที่ ๑ เม.ย. ๕๖ ผมเข้านอนตั้งแต่ ๒๐ น. สาวน้อยถามว่ากินยานอนหลับไหม ผมบอกว่าไม่ต้อง เธอบอกว่าเธอต้องกิน ผมนอนหลับตามปกติ จนตีสามก็ตื่นลุกขึ้นมาอาบน้ำสระผมตามที่ระบุไว้ในเอกสารเตรียมตัวผ่าตัด แล้วกินอาหารอ่อนคือข้าวต้มตามคำแนะนำในเอกสาร

เช้าวันที่ ๒ เม.ย. ๕๖ ผมไปรายงานตัวที่ห้องผ่าตัดจักษุ ชั้น ๓ ตึกสยามินทร์ โรงพยาบาลศิริราช ตามนัด เวลา ๗.๐๐ น. โดยมี “เลขา” ไปทำหน้าที่ญาติผู้ป่วย วิทยารายงานตัวคือเอาใบนัดไปใส่ตะกร้าหน้าเคาน์เตอร์ แต่ผมทำใบนัดหาย จึงใช้บัตรผู้ป่วยแทน เมื่อพยาบาลมารวบรวมใบนัด ผมก็ไปแจ้งว่าทำใบนัดหาย แต่อาจารย์vimบอกว่าไม่เป็นไร ผมจึงใช้บัตรผู้ป่วยแทน

รอจนประมาณ ๗.๓๐ น. ก็มีพยาบาลมาเรียกชื่อ “คุณวิจารณ์” บอกให้เอาของมีค่าฝากญาติไว้ให้หมด เข้าไปในห้องเตรียมผ่าตัด โดยชั้นแรกให้ถอดรองเท้าสวมรองเท้าแตะของห้องเตรียมผ่าตัดแทน พยาบาลเขาเอาปลาสเตอร์แปะที่รองเท้าและเขียนชื่อ แล้วให้เข้าไปล้างหน้าด้วยสบู่ ๒ ครั้ง มีคนไข้ถูกเรียกไปพร้อมๆ กัน ๒ คน ในห้องน้ำมีอ่างล้างหน้า ๒ อ่างพอดี ในห้องนี้มีโถปัสสาวะด้วย หลังจากล้างหน้าและเช็ดหน้าเสร็จ (มีผ้าขนหนูเช็ดหน้าให้ที่หิ้งเหนืออ่าง) ผมจึงถ่ายปัสสาวะเสีย ๑ ครั้ง แล้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดของโรงพยาบาล เอาเสื้อผ้าของผมใส่ตู้เหล็กหมายเลข ๑ ตามที่พยาบาลบอก

เขาให้ขึ้นไปนอนบนเตียงนอนแบบมีล้อเข็น พยาบาลมาถามชื่อ นามสกุล ผ่าตัดขาข้างไหน แพทย์หรืออาหารอะไรบ้างหรือไม่ แล้วเอาป้ายชื่อมาผูกข้อมือ วัดความดัน ได้ ๑๓๖/๙๐ และเอายาฆ่าเชื้อกับยาขยายม่านตามาหยอดทุกๆ ๕ นาที รวมแล้วกว่า ๑๐ ครั้ง สลับกับเอาไฟฉายมาส่องตรวจม่านตา ต่อมาพยาบาลมาตัดขนตา

ตอนแรกมีคนไข้นอนเรียงกันอยู่ ๒ คน ต่อมาเริ่มมีคนตื่นเรื่อยๆ กว่าครึ่งชั่วโมงจึงมีพยาบาลในชุดห้องผ่าตัดมายกมือไหว้ เรียกอาจารย์ แนะนำตัวว่าเป็นผู้ช่วยของ อ. วณิชชา ยินดีบริการเต็มที่ “จะโอจามบอกหนูได้” แล้วเซ็นเปลเข้าห้องผ่าตัดหมายเลข ๔ บอกว่า อ. vimประจำห้องนี้ แล้วให้ผมขยับตัวไปนอนบนเตียงผ่าตัด

ผมมองขึ้นไปบนเพดาน เห็นมีผีเสื้อสีสวยเกาะอยู่ จึงถามว่า มีผีเสื้อสวยๆ ให้คนไข้ดูด้วยหรือ “ของ อ. vimค่ะ เอาไว้บอกให้คนไข้มองไปที่จุดนั้น อ. vimจึงผ่าประจำที่ห้องนี้ จะได้ไม่ต้องเปลี่ยนผีเสื้อหลายตัว” เห็นความฉลาดของหมอตาประจำตัวผมไหมครับ

พยาบาลเขาเปิดเพลงสุนทราภรณ์ประเภทเก๋ก๊กเบาๆ และบอกว่า “อาจารย์นอนฟังเพลงไปก่อน” ผมจึงถามว่า ที่นี้เขาฟังเพลงรุ่นนี้กันหรือ ได้รับคำตอบว่าเลือกเพลงตามรุ่นของคนไข้

กระบวนการตรวจม่านตา และหยอดตาให้ตาขาวของผมยังดำเนินต่อไป จน อ. vimเข้ามา ก็ร้องว่า เอ๊ะ วันนี้เพลงแปลก

พยาบาลมาวัดความดัน ได้ ๑๒๐/๗๖ และผูกแขนไม่ให้ขยับได้

แล้วกระบวนการผ่าตัดก็เริ่มด้วยการทำความสะอาดใบหน้าแบบคนไข้ผ่าตัด แล้วมีการล้างตาแล้วซับหลายครั้ง ตามด้วยการจัดไฟ จัดกล้องผ่าตัด ซ้อมให้ผมมองโฟกัสๆ ถามผมว่า ผมยังเห็นสิ่งที่ลอยอยู่ในลูกตาไหม ผมตอบว่าไม่มี หมอจัดระดับเก้าอี้ของหมอผ่าตัด แล้วเอาเครื่องล้างตา ตามด้วยฉีดยาชา ซึ่งแทบไม่รู้สึกรู้สึเลย

การผ่าตัดด้วยกล้อง ทำอย่างไรผมไม่ทราบ และยังไม่มีโอกาสถาม ผมเล่าได้เฉพาะความรู้สึกของผม ในเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง เริ่มด้วย อ. วิมบอกว่าจะรู้สึกหนักๆ ถูกกดที่ลูกตา แต่จะไม่เจ็บ ก็รู้สึกอย่างนั้น มีเสียงบอกระหว่างหมอกับพยาบาล โดยหมอบอกพยาบาลให้ส่งเครื่องมือ แล้วพยาบาลก็ทวนคำ ต่อมาเสียงฉีๆๆ.... เบาๆ ต่อมา อ. วิมบอกผมว่าเอาเลนส์ออกได้แล้ว เอาเลนส์เทียมใส่ทีเดียวเดียวก็เสร็จ

ต่อมาหมอก็ขอเข็มไค้ เข็มตรง แล้วเสร็จ เอาผ้าก๊อสปิดตา ครอบที่ครอบตา และเผาผ้าชุบน้ำเช็ดหน้า เอาคราบน้ำยาฆ่าเชื้อออก พยาบาลวัดความดัน ได้ ๑๑๐/๗๐ ชีพจร ๔๙ เป็นอันเสร็จ อ. วิมบอกว่าตานี้เคยผ่าตัดมาแล้ว เหนียวหน่อย และบอกว่าพรุ่งนี้เช้าจะไปตรวจที่หอผู้ป่วย ผ. ๕ อีกครั้ง พร้อมทั้งอธิบายว่า ในตาของผมนั้นยังมีขี้เยลลอยอยู่ในวันตา แต่ขนาดเล็ก ผมจึงคงจะไม่สังเกต ทำให้ผมนึกกับตัวเองว่า “แกहनอ เสื่อมहनอ”

พยาบาลให้ผมเคลื่อนตัวไปนอนบนเตียงเข็น เข็นไปนอนที่ห้องพักฟื้น ซึ่งมีคนนอนพักเรียง อยู่กับผมหลายคน พยาบาลมาวัดความดันอีก สักครู่มีคนไข้ถูกเข็นมาจากห้องผ่าตัดและไวยวาย มาอยู่ติดกับเตียงผม พยาบาลหัวหน้าห้องพักฟื้นต้องเข้ามาอธิบาย ทำให้ผมได้ความรู้ไปด้วย ว่าคนไข้ท่านนั้นจะต้องนอนที่ รพ. หนึ่งคืนแบบผม แต่ห้องยังไม่ว่าง (เหมือนผม) ต้องนอนรอไปก่อน อธิบายว่า คนไข้ว่าจะออกจากห้องได้อย่างเร็วก็ราวๆ ๑๐ น. แล้วพนักงานเข้าทำความสะอาดห้อง ใช้เวลาราวๆ ครึ่งชั่วโมง เวลาที่ได้ห้องอย่างเร็วจึงเป็น ๑๐.๓๐ น. (ตอนที่กำลังอธิบายอยู่นั้น เวลานั้นจะราวๆ ๙.๔๕ น.) เพราะต้องรอให้พยาบาลคิดค่าใช้จ่าย แล้วไปจ่ายเงิน แต่คนไข้บางคนเห็นว่าหากรอ ๑๑ น. อาหารเที่ยงก็จะมา รอกินข้าวเสียก่อนค่อยออก อย่างนี้น่าจะดีกว่าห้องจะว่างก็บ่ายโมง คนไข้ท่านนี้จึงสงบลง บอกว่า “ผมเข้าใจแล้วครับ”

ราวๆ ๑๐ น. “เลขา” ให้พยาบาลมาแจ้งว่า จะขอไปกินข้าว ตอนนั้นผมเป็น “อาจารย์” แล้ว พยาบาลบอกว่าขอให้นอนรอห้องก่อน ผมบอกว่าหนาว และอยากเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวออกไปรอกับลูกสาวหน้าห้อง เขาบอกว่าเตียงชุดนี้ไปที่หอผู้ป่วยเลย รอจนราวๆ ๑๑ น. ก็ได้ห้อง นั่งรถเข็นไปตึกเฉลิมพระเกียรติชั้น ๕ โดยมีผู้ช่วยพยาบาลไปส่ง ถึงตอนนี้ผมจึงตระหนักว่าพยาบาลเขามีระบบดูแลเสื้อผ้าและรองเท้าของผู้ป่วยอย่างดี ก่อนออกจากห้องพักฟื้นเขาเอามาให้

ที่ห้องพัก ผมได้เปลี่ยนชุดใหม่เป็นชุดของหอผู้ป่วย ซึ่งเรียบร้อยสวยงามกว่าของห้องผ่าตัดมาก

๑๑.๓๐ น. อาหารเที่ยงมา ผมกินด้วยความหิว กินเสร็จ “เลขา” ก็มาถึงพร้อมผลไม้

ผมได้ห้องพักห้องเดียวกันกับคราวที่แล้ว คือห้อง ๕๐๖ ซึ่งเมื่อลูกชายมาเยี่ยมและเห็นวีดี ก็อุทานล่อเลียนว่า “สมฐานะอำมาตย์” ที่จริงผมได้อาศัยบาร์มี อ. วมจองให้

การผ่าตัดและเข้า รพ. ๑ คืนคราวนี้ เต็มไปด้วยความหนาว ทั้งที่ห้องผ่าตัด ห้องพักฟื้น และห้องพัก ที่ห้องพัก เราปิดแอร์ ก็ยังเย็นสบาย โชคดีที่ผมเอา แจ็กเก็ต และเสื้อถนอมไปด้วย ได้อาศัยบรรเทาความหนาว พยาบาลบอกว่า แอร์ ของห้องนี้มีปัญหาเกิดขึ้นบ่อยๆ ที่ปรับอุณหภูมิไม่ได้

ที่หอผู้ป่วยมีกระบวนการ ตามแบบแผน คือถามเรื่องแพ้ยาแพ้อาหาร ถามเรื่องอาหารว่ามีข้อจำกัดอะไรบ้าง ผมตอบว่าดเค็ม วัดอุณหภูมิ วัดความดัน จับชีพจร

อาหารเย็นมาเร็วมาก ๑๖.๓๐ น. ก็มาส่งแล้ว ผมรอนจน ๑๘ น. จึงกิน ผมกินอาหาร รพ. ๓ มื้อ เป็นข้าวต้มทั้งสิ้น คือหมอสั่งอาหารอ่อน

ผมได้รับยาปฏิชีวนะ หยอดตาด้วยยา ๒ อย่าง คือสเตียรอยด์ (Pred Forte) กับยาปฏิชีวนะ ยาปฏิชีวนะหยอดตาชื่อ Cravit (0.5% Levofloxacin) และป้ายยาปฏิชีวนะ (Dexamethasone + Neomycin) ก่อนนอน โดยเข้านอนเวลา ๒๐ น. วันนี้สาวน้อยซึ่งมาเปลี่ยนเวรผ่าตัดอน ๑๔.๓๐ น. พร้อมขนมปรนเปรอสามสี สั่งการให้ผมไม่ต้องอาบน้ำ โดยเธอจัดการใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดหน้าให้.... ชื่นใจ

๓ เม.ย. ๕๖

ผมตื่นตีสามลุกขึ้นมาใช้แว่นส่อง เช็ก อี-เมล และดู YouTube เตรียมไปเที่ยวสวิส แล้วอาบน้ำอุ่นทำให้สบายตัวขึ้นมาก เพราะทนหนาวมาทั้งคืน โดยที่ไม่ปวดตาเลย และนอนหลับดี แต่ผมคงจะปรับระดับเตียงไม่ค่อยดี จึงเมื่อยหลัง

เวลา ๗.๓๐ น. แพทย์ประจำบ้านมาตามออกไปตรวจการเห็น และตรวจตาด้วยกล้องส่อง และบอกว่าข้างในยังบวมอยู่ ตาขวายังมองเห็นไม่ค่อยชัด เป็นการเปิดตาครั้งแรกหลังจากปิดตาหลังผ่าตัดเสร็จ

เวลา ๘ น. อ. วม ก็มาตรวจพร้อมกับแพทย์ประจำบ้านคนเดิม และเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงทั้งคู่ การดูแลหลังผ่าตัดรวมทั้งยาเหมือนคราวที่แล้วเกือบไม่ผิดเพี้ยน ยกเว้นให้เคลื่อนไหวได้ เดินออกกำลังช้าๆ ได้ แต่ห้ามวิ่ง ห้ามโดนฝุ่น และไม่แนะนำให้เดินขึ้นลงบันไดบ่อยๆ เพราะเวลานี้เลนส์ตา ๒ ข้างต่างกัน ตาซ้ายเลนส์ตาทนเห็นสีออกเหลือง แต่ตาขวาเลนส์เทียมสีออกฟ้า

จะทำให้มองระดับได้ไม่ดี อาจพลาดตกบันไดได้

นัดติดตามผลโดย อ. วิม เข้าวันที่ ๕ และ ๑๗ เม.ย. ๕๖

ค่าใช้จ่ายของผมเก็บเงินตรงจากต้นสังกัดในฐานะข้าราชการบำนาญ มีค่าใช้จ่ายที่เบิกไม่ได้เกือบสามพันบาท
ที่เมื่อไปจ่ายจริงได้ส่วนลดในฐานะสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าศิริราช เหลือไม่ถึง ๑,๗๐๐ บาท ยามแก่ผมได้รับการดูแลอย่างดีจากสังคมไทย
และจากหมอพยาบาลและเจ้าหน้าที่ของศิริราช ขอได้รับความขอบคุณอย่างสูง

บันทึกการผ่าตัดตาครั้งแรก [ที่นี่](#)

เช้าวันที่ ๕ เม.ย. ๕๖ ผมไปตรวจติดตามผลตามนัด อ. วิมแนะนำให้พักใช้สายตามากหน่อย เพื่อไม่ให้ตาแห้ง และแนะนำให้สวมแว่นกันแดด เพื่อกันแสงยูวี
เพราะเลนส์เทียมกรองแสงยูวีได้น้อย ทำให้จอตาเสื่อมง่าย ท่านถามผมเรื่องการเดิน ว่ากะระดับยากไหม ผมตอบว่าปกติ ท่านบอกว่าต่อไปนี้ขึ้นลงบันไดได้ตามปกติ
แต่ห้ามโดนน้ำ และฝุ่น ท่านถามผมว่าใช้ตามากไหม ผมบอกว่า ๕๐% แต่ท่านฉลาดมาก แอบไปถามสาวน้อย ผมโดนสาวน้อยใส่ไฟ ว่าใช้ตลอดเวลา
นอกจากนั้นยังบอกว่าตอนขนตายาวขึ้นมันจะทำให้เคืองตาอยู่ระยะหนึ่ง พอมันยาวดีแล้วอาการเคืองตาก็จะหายไปเอง

ผมมาตกใจตอนค่ำวันที่ ๕ ที่รู้สึกคล้ายมีอะไรเข้าตา เป็นอยู่ระยะหนึ่ง บอกสาวน้อยให้ช่วยดู ก็ว่าไม่มีอะไร เขาเช็ดตาให้ ก็หาย
จึงรู้ว่าอาการมาจากขนตาที่มึนเปลือกตา

เรื่องขนตาสั้นและทำให้ระคายคานี้ ผมคอยเอาสำลีชุบน้ำเกลือเช็ดตา วันหนึ่งไปที่ สคส. คุณแอนน์ถามเรื่องตา ผมจึงบอกว่ากำลังเคืองตาด้านขวาที่ผ่าตัดอยู่พอดี
เธอจึงช่วยดูให้ และบอกว่ามีเศษสำลีติดอยู่ที่ปลายขนตา เสียดสีกับตาจึงทำให้รู้สึกเคืองตา เธอใช้มือหยิบออกให้ โดยบอกว่ามีความชำนาญเพราะทำให้คุณพ่อบ่อย
ผมจึงได้วิธีหยิบเศษสำลีออกจากขนตาเอง

เช้าวันที่ ๑๗ เม.ย. ๕๖ผมไปตรวจตาอีกตามนัด อ. วิม บอกว่าเรียบร้อย แต่ต้องตัดแว่นใหม่ เพราะตาเอียงลดลงไปมาก

ผ่าตัดต่อกระจก

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพฤหัสบดีที่ 06 มิถุนายน 2013 เวลา 00:00 น. -

ให้หยุดยานจนหมดหรือครบเดือนก็เลิกได้ ผมอาบน้ำได้ สระผมเองได้ โดยต้องไม่ให้น้ำเข้าตา ห้ามล้างหน้า เป็นเวลา ๑ เดือนหลังผ่าตัด

ชีวิตเข้าสู่ปกติวันที่ ๑ พ.ค. ๕๖

วิจารณ์ พานิช

๓ เม.ย. ๕๖ เพิ่มเติม ๕ เม.ย. ๕๖ และ ๒๐ พ.ค. ๕๖

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/538176>